

Sygn. akt *IV Ka 660/14*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Protokolant sekr. sąd. Dominika Marcinkowska

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy **W. B.** s. A. i B. ur. (...)

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 k.w. w zw. z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 6 maja 2014 r. sygn. akt XIV W 3321/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych

Sygn. akt IV Ka 660/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 6 maja 2014r., sygn. akt XIV W 3321/13 obwinionego W. B. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 86§1 k.w. polegającego na tym, że w dniu 29 maja 2013 roku około godziny 8:20 w miejscowości C. – 8 km (na wysokości stacji paliw), kierując samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) podczas wyprzedzania koparko – ładowarki zmusił jadącego z naprzeciwka kierującego samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) do gwałtownego hamowania i zjazdu na pobocze, czym naruszył obowiązujące przepisy prawne i za to na podstawie art. 86§1 k.w. wymierzono jemu karę grzywny w wysokości 300 złotych. W orzeczeniu zawarto ponadto rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił obrazę:

1) prawa materialnego, a mianowicie art. 86§1 k.w., poprzez jego zastosowanie w rozpatrywanym przypadku, pomimo, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, iż zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia określonego w tym przepisie;

2) prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7§1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, polegającą na wybiórczej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, skutkującą błędnym ustaleniem, iż:

- obwiniony podczas wyprzedzania koparko – ładowarki wjechał na pas kierującego O. w takiej odległości od niego, iż zmusił kierującego O. do gwałtownego hamowania i zjazdu na pobocze,

- obwiniony podczas wyprzedzania nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki O.,

- obwiniony spowodował poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- obwinionemu można przypisać popełnienie czynu określonego w art. 86§1 k.w.

b) art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w., poprzez niewykazanie w sposób przekonujący w uzasadnieniu wydanego orzeczenia, iż przeprowadzone w toku postępowania dowody pozwalają na przyjęcie określonych ustaleń faktycznych, a także niewykazanie w sposób przekonujący, dlaczego poszczególne wyjaśnienia i zeznania uznano za wiarygodne, zaś inne za niewiarygodne.

W oparciu o powyższe zarzuty, obwiniony domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie była zasadna.

Nie można podzielić argumentów apelacji. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a także obrazy prawa materialnego wskazywanych w zarzutach.

Odnosząc się do zarzutu dowolnej ceny dowodów, a więc naruszenia art. 7 k.p.k. stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.);
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii, jak w niniejszej sprawie, w sposób przekonywujący uzasadni (OSNKW 1874/7-8/154, OSNKW 1975/9/133). Wbrew stanowisku skarżącego, stwierdzić należy, że ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie była oceną dowolną, ale uwzględniającą zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Ocena ta znajdowała pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach. Uwagi powyższe dotyczą zarówno oceny wyjaśnień obwinionego, jak i wszystkich przesłuchanych świadków (str. 2-3 uzasadnienia). Jak się wydaje, skarżący zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, dlatego, iż Sąd I instancji ocenił ten materiał odmiennie od życzeń skarżącego.

Wbrew argumentacji zawarte w apelacji, Sąd I instancji nie naruszył także przepisu art. 424 k.p.k. Uzasadnienie Sądu Rejonowego sporządzone w niniejszej sprawie z całą pewnością zawiera wszystkie niezbędne elementy, o których mowa w art. 424§1 i 2 kpk. Sporządzając pisemne uzasadnienie wydanego orzeczenia Sąd I instancji powinien wyraźnie wskazać, na jakich dowodach opiera ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także należycie rozważyć i ocenić wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub przeciwko

nim, wyjaśnić wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz ustosunkować się do nich. W razie istnienia sprzeczności między dowodami Sąd musi wyjaśnić w uzasadnieniu, na których z nich się oparł (i dlaczego) oraz dlaczego odrzucił inne. Oznacza to, że z taką samą starannością i dokładnością winien ocenić zarówno te dowody, które odrzuca, jak i te, na których opiera wyrok. Brak takiego wyjaśnienia i oceny może, bowiem prowadzić do postawienia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodów dotyczących istotnych faktów oraz okoliczności i nie zajęcie wobec nich żadnego stanowiska, daje podstawę do postawienia zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie wyroku ma dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok został wydany. Wymogi te spełnił Sąd Rejonowy, który w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie w sprawie, zebrał pełny materiał dowodowy i dokonał jego prawidłowej oceny, oceny spełniającej wymogi z art. 7 k.p.k., a zatem pozostającej pod ochroną tego przepisu. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, na jakich dowodach opierał swoje ustalenia dotyczące sprawstwa W. B.. Na marginesie należy zauważyć, iż formułowanie zarzutu obrazy przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w. w tak nieskomplikowanej sprawie, gdy akta sprawy nie są obszerne ma niewielkie szanse powodzenia. Nie można także zapominać o tym, iż uzasadnienie wyroku to część akt, z którymi zapoznać się musi w całości sąd odwoławczy.

Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem odwołujący się kwestionuje zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (art. 438 pkt 3), a nie zarzut obrazy prawa materialnego określonej w art. 438 pkt 1 (por. SN V KR 212/74, OSNKW 1974, nr 12, poz. 233 i aprobatę W. Daszkiewicza, Przegląd orzecznictwa, PiP 1975, z. 12, s. 130 oraz M. Cieślaka, Z. Dody, Przegląd orzecznictwa, Palestra 1975, z. 7-8, s. 35). Uwaga powyższa dotyczy pierwszego z zarzutów apelacji. Nie wnikając w poprawność sformułowanego zarzutu obrazy prawa materialnego stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, ani błędu w ustaleniach faktycznych kwalifikując zachowanie obwinionego, jako wyczerpujące znamiona czynu z art. 86§1 k.w. Obwiniony, jak wynika z zeznań świadka D. K., spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym już w momencie podjęcia decyzji o wyprzedzaniu koparko – ładowarki. D. K. zeznał : „nie był to bezpieczny manewr, bo ja musiałem zwolnić. Myślę, że gdybym nie zwolnił mogło dojść do kolizji” (k. 49), „gdy pojazd ciężarowy zrównał się z koparką było to około 100-150 m do mnie...jak ten pojazd schował się to do mnie było około 50 metrów, ale ja już wtedy hamowałem. Od razu wykonał manewr wjazdu na mój pas ruchu” (k. 50). Analiza tych zeznań wskazuje na to, iż działanie obwinionego polegające na celowym wjeździe na pas ruchu, którym poruszał się D. K. nastąpiło w końcowej fazie wykonywania manewru wyprzedzania, było kontynuacją stworzonego już przez obwinionego stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i w tych okolicznościach należało stwierdzić, iż prawidłowy był opis czynu przypisanego obwinionemu. W tych okolicznościach, Sąd Okręgowy nie znajdując jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia apelacji, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. Dodać należy, iż sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do zmiany wyroku w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary, która spełnia wszystkie wymogi określone w art. 33§1 i nast. k.w. O kosztach orzeczono na podstawie art. 118§1 k.p.w.